

ført elektrisk Drift paa to egentlige Baner. Den ene, der havde en Længde af 35 Km., gik fra Liverpool til Southport, og den anden, der var en Lokalbane tæt ved Newcastle, havde en Længde af 56 Km. Men hvad det økonomiske Udbytte angik af disse Baner, stillede det sig meget forskelligt, idet nemlig det første Anlæg, det i Nærheden af Liverpool, gav en større Udgift pr. Togmil ved elektrisk Drift end ved Dampdrift — men det har været muligt at besørge langt større Trafik derved, end det er muligt ved Dampdrift — hvorimod Udgiften pr. Togmil paa den anden Bane, jeg nylig omtalte, den tæt ved Newcastle, gik ned til det halve af, hvad den vilde være ved Dampkraft. Aarsagen ligger utvivlsomt deri, at man ved det første Anlæg havde etableret en særlig elektrisk Kraftstation paa selve Banen, hvorimod man ved det andet Anlæg tog Elektriciteten fra et allerede bestaaende større elektrisk Anlæg. Ved den sidste Ordning har man nemlig den Fordel, at man kan bruge Elektricitet i de Mængder, man ønsker, ganske uden Hensyn til, om man i større eller mindre Grad belaster Anlægget. Har man derimod indrettet en Kraftstation udelukkende for en Bane, maa man drive Banen under stadigt Hensyn til, hvad selve Værket kan taale af Belastning, og det er klart, at derved komme Hensyn ind, som medføre, at Driften af Banen bliver saa meget mindre økonomisk.

Man har i Nærheden af Heidelberg f. Eks. indført elektrisk Drift paa en Godsbane, hidtil med Held. Man har ikke tidligere anvendt elektrisk Drift paa store Baner til Fremførelse af store, tunge Tog, men et Forsøg i den Henseende i meget stor Stil er allerede begyndt i Fjor i Simplon-Tunnelen, hvor de store Luksustog føres igennem ved Hjælp af elektrisk Drift — et overordentlig storstilet Anlæg, der er det første Forsøg i den Henseende.

Jeg siger altsaa, at man herhjemme maa være lidt varsom med at ville indføre elektrisk Jernbanedrift, inden Sagen er tilbørlig grundigt undersøgt.

Forslaget, som det foreligger, finder jeg i det hele klart affattet. Det er inddeelt i 3 Kapitler, af hvilke det første væsentlig er af teknisk Indhold. Det andet omfatter juridiske Spørgsmaal med Hensyn til Erstatningsansvar o. s. fr., og det tredje giver den ønskede Hjemmel for eventuelle nødvendige Ejendomsveddragelser. I det første Kapitel giver § 1 Ministeriet for offentlige Arbejder en Bemyndigelse til at udstede Reglement for Ud-

førelse og Drift af elektriske Stærkstrømsanlæg, og der fastsættes i Hovedtrækkene, hvad dette Reglement skal omfatte. Jeg anser dette for at være en god Bestemmelse. Thi hvis man vilde optage Enkeltheder af et saadant Reglement i Loven, vilde det, da Lovforandringer i Almindelighed ere en vidtløftig Historie, der fordrer lang Tid, ikke være muligt at faa Forandringer, som nødvendiggøres paa Grund af den Udvikling, Elektroteknikken undergaar Aar for Aar, gennemførte hurtigt.

I det første Stykke i § 1 er der i Landstinget kommet en ny Bestemmelse ind, der giver en Definition af Stærkstrømsanlægget. Ogsaa den ærede 1ste Taler (Bjerre) var inde herpaa. Jeg tror imidlertid, han gjorde sig skyldig i nogle Fejltagelser ved ikke klart at adskille Begreberne stærk Strøm og stærk Spænding. Hvis det ærede Medlem havde skelnet skarpt mellem disse to Ting, tror jeg, at nogle af hans Bemærkninger ikke vare blevne fremsatte. Men altsaa her defineres Stærkstrømsanlæg som elektriske Anlæg, der anvende Strømme, der have en saadan Styrke og en saa høj Spænding, at de kunne fremkalde Livsfare, Eksplosion eller Ildebrand. Nu er det klart, at det er meget vanskeligt at definere, hvad en stærk Strøm er. Naar vi tale om „stærke“ Strømme og „svage“ Strømme, er det selvfølgelig et Skøn, hvor det svage hører op, og det stærke begynder. Det kan derfor kun være ved almindelige Udtalelser, man kan definere Stærkstrømsanlæg. Men det forekommer mig, at Definitionen her ikke er ganske heldig. Der staar nemlig: fremkalde Livsfare, Eksplosion osv. Rent bortset fra, hvorvidt det er sprogligt rigtig at bruge Udtrykket: at fremkalde Livsfare, kan Eksplosion ogsaa fremkaldes ved meget svag Strøm. Det kommer ganske an paa, hvilke eksplosive Stoffer der er til Stede. Det beror altsaa paa Forhold, som i og for sig ikke berøres af, hvorvidt Strømmen er stærkere eller svagere. Det forekommer mig, at det vilde have været rigtigt, om det end ikke kommer til at spille nogen praktisk Rolle, i Loven at indskrænke sig til at skrive, naar man vil definere Stærkstrømsanlæg, at det er saadanne, der have en saa høj Styrke og Spænding, at der kan medføres Fare derved. Saa er man ude over den Ting.

I § 2 findes der en anden vigtig Bestemmelse, nemlig den, at der skal nedsettes en Elektricitetskommission, der skal